

Boxholms mesta pastor flyttar: 22/4 1983

Omtanke — inte krav leder fram till tro

— Jag har viljat se Centrumkyrkan som en servicekyrka. En kyrka till vilken människor skall ha kunnat gå ut och in och alltid känt sig välkomna till även om de inte orkar fram till en bekännelse, säger pastor Ingegärd Dackerud som på söndagen avskedspredikar i Boxholm efter nio år på orten.

Ingegärd Dackerud flyttar till Motala, och blir församlingsföreståndare för Motala och Hulth missionsförsamlingar med ett sammanlagt medlemsantal som är cirka tre gånger så stort som Centrumkyrkans 120.

Antog förfrågan

Hon sökte inte själv tjänsten utan fick en kallelse från Motalakretsen som hon tidigt i vint-ras antog. Ingen frikyrkopastor har varit i Boxholm så lång tid som nio år, och Ingegärd har själv inte stannat på de tidigare tjänstgöringsorterna så pass länge.

— Jag har trivts väldigt bra, och som jag känner det nu kommer jag att räkna Boxholm som min hembygd, säger hon. Ingegärd Dackerud har varit flyttbar hela sitt liv. Sammanlagt har hon bott på tio orter. Hon är född i Tjällmo men det är inte för att återvända till födelsebygden som hon tillträder tjänsten i Motala SMF-krets.

"Skall inte hinna tröttna"

— Man skall flytta medan solen står i zenit och innan församlingsmedlemmarna börjar tycka att det är dags. Efter nio år på ett och samma ställe kan man också själv behöva förnya sig. Någon gång under en pastorgärning tycker jag nog att man skall pröva på hur det är att arbeta i en stadsförsamling,

På måndag sticker Ingegärd Dackerud till Motala. Utöver att vara församlingsföreståndare för två SMF-församlingar blir hon också frikyrkornas kontaktperson för sjukhuskyrkan på Motala lasarett

och spänna bågen i ett litet större sammanhang.

Ingegärd Dackerud har lätt att få kontakt med människor utanför den egna församlingskretsen, och har i Boxholm ofta anlätats för förrättningar av folk som inte varit med i Centrumkyrkan (föramlingen är dubbelansluten till missionsförbundet och baptistsamfundet).

— Jag har upplevt det som att jag lyckats bli en del av Boxholm, och att församlingen försökt att flytta ut kyrkan på trottoarkanten. Människor har känt att vi brytt oss om dem och inte betraktat oss som någon förening för inbördes beundran.

Isolering som ung

— Detta är jag oerhört glad för, då jag som ung upplevde en isolering i min frikyrka. En isolering som jag har talat mycket med mina föräldrar om och som både jag och de har lidit för, be-

rättar Ingegärd och förklarar sin syn på församlingens attityd till människor och samhälle:

— En kyrka måste ha en öppen dörr ut mot livet. Människor måste känna att kyrkan bryr sig om dem. Det är därför som vi hade förbönsgudstjänst för bruksarbetarna för något år sedan.

— Guds famn är vid, då får inte församlingens vara snäv. Men det går inte att ställa krav på folk, och pracka på dem en religion som de inte är mogna för. Men känner de att vi tar del av deras vardagsbekymmer kan man få bekännelse och tro att växa fram på ett enkelt och naturligt sätt, menar hon.

KARL-JOHAN NORÉN